

[Pelle Voigt]

Som jeg har gjort opmærksom på det i bemærkningerne til vores forslag, fremsættes dette forslag af to partier, som er konsekvente modstandere af, at der opstilles disse 572 nye raketter i Europa. Det skulle vel ikke være nødvendigt her at argumentere for, hvorfor vi vender os mod opstillingen af disse nye våben, Pershing II-raketterne, der vil medføre en meget kort varslingsperiode og indgår i en amerikansk strategi for et overraskelsesangreb, og de nye cruise-missiler, der gør enhver form for våbenkontrol overordentlig vanskelig, om ikke illusorisk, hvorfor vi mener, at de er et dødsensfarligt kvalitativt spring i rustningskapløbet.

Siden NATOs dobbeltbeslutning blev truffet, har USA jo oven i købet selv undermineret den, bl.a. med præsident Reagans forslag om, at Sovjetunionen til gengæld for, at disse raketter ikke blev opstillet, skulle fjerne ikke alene SS-20 raketterne, men alt hvad man havde haft stående i årevis af mellemdistanceraketter, herunder SS-4 og SS-5 raketter. Samtidig foretager USA under sin forsvarsminister, Casper Weinberger, en raketoprustning, og man har planer om en raketoprustning på det strategiske område uden noget historisk sidestykke.

Det er ikke mærkeligt, at selv garvede amerikanske folk fra SALT-forhandlingernes tid, fra tidligere amerikanske regeringer, nu siger fra. Det gælder f.eks. den tidligere SALT-forhandler for Nixonregeringen, Raymond Garthoff, der har betegnet Reagans forslag om den såkaldte nuloption som indlysende umuligt at forhandle. Man ønsker ikke fra amerikansk side reelle nedrustningsforhandlinger, reelle resultater, og det har man da også nu erkendt selv i repræsentanternes hus, hvor Pershingprogrammet er i store vanskeligheder, og i brede dele af den amerikanske offentlighed, hvor man nu går til modstand mod det vanvittige nye MX-projekt, Reaganregeringen foreslår.

Det gør man også i forbindelse med den meget stærke fredsbevægelse i hele verden, i USA og i Europa, som vi mener dette forslags gennemførelse vil være en stor opmuntring for. Denne fredsbevægelse kan allerede i dag konstatere, at dens aktiviteter, dens utrættelige arbejde gennem en årrække har båret frugt, for det er jo sandt, at socialdemokratiet i denne sag på væsentlige punkter har skiftet politisk holdning.

Da vi første gang forelagde et forslag for socialdemokratiet om at fremsætte et beslutningsforslag af denne art, fik vi i et brev fra den socialdemokratiske folketingsgruppe af 25. oktober at vide, at det ville socialdemokratiet ikke deltage i. I stedet udsendtes den 14. oktober hr. Anker Jørgensens nu berømte erklæring. Den 25. oktober, da vi fik denne besked, besluttede vi så, for dog at få et flertal mod disse bevillinger, at fremsætte hr. Anker Jørgensens udtalelser som beslutningsforslag her i Folketinget. Det undrer os derfor ikke, at socialdemokratiet vil støtte forslaget, men vi er naturligvis vældig glade for det, fordi vi så har konstateret, at der i denne sag er et klart flertal.

Jeg vil sige til de tekniske betænkeligheder, de to partier her i salen, der har udtrykt støtte til forslaget, nemlig ved hr. Lasse Budtz og ved hr. Bilgrav-Nielsen, har fremhævet, at efter vores opfattelse er det væsentlige naturligvis sagen, at vi får standset bevillingerne. Men vi er meget, meget utrygge ved at overlade denne sag til en behandling med aktstykker i finansudvalget, for så vidt vi kan se af det materiale, der er kommet frem nu, har finansudvalget ikke haft nogen ærlig chance for at vide, at man faktisk allerede har bevilget penge til raketterne i tidligere forsvarsminister Søgaards tid. Der er jo i de bemærkninger, som er fremsendt til finansudvalget, og som er citeret i forsvarsministerens redegørelse, tale om, at man har bevilget penge til »dansk bidrag til internationalt finansierede NATO-anlægsarbejder«, og man har ikke kunnet få andre oplysninger om, hvad dette går ud på. I dag ser vi altså i forsvarsministerens svar, at disse midler er bevilget på forventet efterbevilling, og derfor er finansministerens spørgsmål om, hvad der nu skal ske med de udbetalte midler, naturligvis overordentlig relevant.

Jeg mener, at det er en lykkelig ting, det er en historisk beslutning, hvad hr. Emmert Andersen var inde på, at det årelange automatiske flertal for at optræde som dikkende lamme til et hvilket som helst af USAs og NATOs sikkerhedspolitiske og oprustningsmæssige påfund nu er brudt. Det har været dybt skadeligt for demokratiet, for det betyder, at man har baseret en forsvarspolitik på hemmeligholdelse, på fortælse, og oven i købet i en lang række tilfælde, sådan som det desværre har været tilfældet med spørgsmålet